

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Pernix Consult s. r. o.**, se sídlem Pavelčákova 441/14, Olomouc, zastoupeného Mgr. Jiřím Zbořilem, advokátem se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2009, č. j. 11803/08-1700-803542 a č. j. 11802/08-1700-803542, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 2010, č. j. 22 Ca 167/2009 - 32,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč k rukám advokáta Mgr. Jiřího Zbořila do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále i „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým krajský soud zrušil jeho v záhlaví uvedená rozhodnutí; jimi žalovaný uložil žalobci (dříve pod obchodním názvem Gemma Olomouc CZ s. r. o.) odvod za porušení rozpočtové kázně a sdělil předpis penále za její porušení.

I.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že předmětem sporu v dané věci je výklad Dohody o zřízení společensky účelných pracovních míst (dále též „Dohody“) ze dne 31. 3. 2005 (především jejích článků II bod 1 a II bod 7), uzavřené mezi žalobcem a Úřadem práce v Olomouci. Žalobce se v čl. II zavázal zřídit a obsadit nejpozději do 1. 4. 2005 pracovní místo manipulačního dělníka a zachovat je po dobu 24 měsíců, nejméně do 31. 3. 2007, a toto místo obsazovat a přeoobsazovat uchazeči o zaměstnání evidovanými a doporučenými úřadem práce. Obsahem dohody (čl. II bod 7) byla mj. povinnost vrátit úřadu práce finanční prostředky nebo jejich poměrnou část na zřízení společensky účelných pracovních míst, v případě neobsazení míst do stanoveného termínu, nedodržení obsazení po stanovenou dobu, nebo nevyčerpání poskytnutého příspěvku v plné výši.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku zdůraznil, že text dohody a v ní upravené podmínky čerpání dotace musí být formulovány tak, aby příjemcům finančních prostředků byly již v době jejich čerpání jednoznačně známy okolnosti, za nichž na poskytnuté prostředky vzniká nárok. Je nepřipustné, aby až v řízení o povinnosti vrátit neoprávněně čerpané finanční prostředky bylo jejich příjemci kladeno k tíži, že nelze dovodit závěr, za jakých podmínek byla dotace poskytnuta; v této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 - 68.

Zmíněná dohoda trpí rozporností v čl. II bodech 1 a 7. Z bodu 1 totiž nevyplývá, zda požadovanou dobou zachování pracovního místa po 24 měsíců bylo míněno 24 měsíců nepřetržitě po sobě jdoucích ode dne 1. 4. 2005 nebo faktických 24 měsíců s možností přerušení obsazenosti místa. Bylo-li by tomu tak, jak tvrdí žalovaný, že se jedná o jakýchkoliv 24 měsíců bez nutnosti na sebe navazovat, pak by situace, na kterou myslí bod 7 nemohla vůbec nastat. Nelze dospět k přesvědčivému závěru, že žalobce podmínky dohody porušil (pro její nejasnost a rozporuplnost) a že proto nastaly podmínky pro zrušení Dohody pro vytýkaný postup žalobce. Protože závěry nesvědčí spolehlivé argumentaci, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň, nemohly vzniknout ani zákonné předpoklady pro vydání obou napadených rozhodnutí.

Krajský soud odmítl rovněž právní názor žalovaného, podle něhož případná nečinnost úřadu práce při obsazování pracovního místa není relevantní z hlediska posouzení závazku ze strany zaměstnavatele. Vždyť právní základ posuzované věci tvoří Dohoda o zřízení společensky účelných pracovních míst. Ač je správní orgán subjektem poskytujícím účelovou dotaci, je rovněž i subjektem, který na sebe váže i povinnosti z Dohody plynoucí. Bylo-li účelem Dohody zřízení společensky prospěšného pracovního místa a toto místo má být obsazeno pokaždé uchazečem o zaměstnání evidovaným úřadem práce, nesmí tento úřad rezignovat na součinnost se zřizovatelem pracovního místa, naopak, je na místě očekávat aktivní postoj úřadu práce, jednak jako účastníka Dohody a jednak jako státního orgánu, který má dohlížet na smysl a naplnění cíle poskytnuté dotace. Závěrem soud vytkl žalovanému, že se důvody neobsazení místa a nečinnosti úřadu práce vůbec nezabýval; dle názoru soudu však právě pro otázku porušení rozpočtové kázně žalobcem jsou tyto skutečnosti významné.

II.

Stěžovatel (též žalovaný) v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť soud nesprávně zodpověděl právní otázku týkající se důvodů vzniku povinnosti vrátit neoprávněně použité finanční prostředky.

Stěžovatel zdůraznil, že odmítá závěry soudu o neurčitosti jednotlivých článků Dohody. Pokud by úřad práce, jako poskytovatel dotace, zamýšlel stanovit žalobci povinnost zaměstnávat uchazeče o zaměstnání po dobu 24 měsíců nepřetržitě, pak by musel být takový požadavek v Dohodě naformulován. Navíc by takový požadavek nebyl pro žalobce splnitelný, neboť Dohoda předpokládá, že pracovní místo bude zaměstnavatel přeořazovat uchazeči o zaměstnání evidovanými a doporučenými úřadem práce. Pracovní poměry zaměstnanců by musely na sebe navazovat, což je nereálný stav.

Stěžovatel připouští, že ze strany úřadu práce došlo k poměrně velké prodlevě a neaktivnímu přístupu ke kontrole plnění závazků vyplývajících z Dohody, avšak správci dotace nepřísluší oprávnění posuzovat konání úřadu práce, ale kontrolovat, zda žalobce dodržel Dohodou stanovené podmínky, a to především účel poskytnutí příspěvku, kterým je nejen zřízení a zachování pracovního místa, ale i jeho obsazení po stanovenou dobu uchazečem o zaměstnání. Protože Dohoda neobsahuje, do kdy musí být závazek splněn nejpozději, mohl úřad práce ještě v prosinci roku 2007 vyzvat žalobce ke splnění smluvního závazku a žalobce nebyl oprávněn doporučeného uchazeče odmítnout s poukazem, že platnost Dohody již skončila. Pokud však nebyl žalobce spokojen s postupem úřadu práce, měl okamžitě ukončení Dohody namítat v jiném řízení, ne v řízení vedeném finančními správními orgány jako správci dotace.

Žalovaný nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, podle něhož se měl v řízení o správě dotace zabývat i nečinností úřadu práce. Podstatné je, že závazek žalobce trval i v prosinci roku 2007, neboť do té doby nebyl jejich vztah ukončen. Protože žalobce ani k výzvě poskytovatele dotace závazek nesplnil, byl vyzván k vrácení poměrné její části. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 58/2007 - 56. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

III.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že od samého počátku sporu, tedy již v řízení před Úřadem práce v Olomouci, namítal, že se zmíněnou dohodou zavázal jako zaměstnavatel zřídit a obsadit nejpozději do 1. 4. 2005 pracovní místo v profesi manipulační dělník-obsluha lisovacího stroje a zachovat jej po dobu 24 měsíců, nejméně do 31. 3. 2007. Sporným od počátku je tedy výklad dotčené části dohody, z níž nevyplývá závazek, aby toto místo bylo nepřetržitě obsazeno do 31. 3. 2007. Do tohoto data však žalobce zřízené místo zachoval a byl připraven je obsadit i poté, co úřadem práce doporučený zaměstnanec ke dni 30. 6. 2005 pracovněprávní vztah ukončil. Tuto skutečnost žalobce oznámil úřadu práce (osobně doručeným dopisem dne 25. 7. 2005) a požádal o znovuořazení pracovního místa uchazečem o zaměstnání v souladu s dohodou. Na tuto žalobcovu výzvu úřad práce cca dva a půl roku nereagoval, až 11. 1. 2008 se

dostavili dva uchazeči, které však již musel žalobce odmítnout, neboť místo bylo již obsazeno jiným pracovníkem. Liknavost správního orgánu nemůže být přičítána k tíži příjemce dotace. Protože neobsazením pracovního místa po tak dlouhou dobu by byla činnost žalobce narušena, proto při neaktivitě úřadu práce byl žalobce nucen na uvedené místo zajistit pracovníka sám. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce obdržel na základě Dohody o zřízení společensky účelných pracovních míst č. OLA-S-137/2005 dotaci v celkové výši 90 000 Kč. Obsahem dohody jsou pro nyní souzenou věc podstatné tyto její části: Z čl. I dohody plyne, že jejím účelem je zřízení společensky účelných pracovních míst pro uchazeče o zaměstnání evidované na úřadu práce. Čl. II obsahuje podmínky poskytnutí příspěvku; podle jeho bodu 1. se žalobce zavázal zřídit a obsadit nejpozději do 1. 4. 2005 jedno pracovní místo manipulačního dělníka – obsluha lisovacího stroje a toto místo zachovat po dobu 24 měsíců, nejméně do 31. 3. 2007. Bod 2. obsahuje závazek žalobce obsazovat a přeobsazovat toto pracovní místo uchazeči o zaměstnání evidovanými a doporučenými úřadem práce. Bod 5. obsahuje závazek žalobce použít poskytnuté finanční prostředky pouze na úhradu části nákladů spojených se zřízením pracovních míst, na stroje, zařízení a vybavení provozovny; seznam nákladových položek je přílohou dohody. Konečně bod 7. obsahuje žalobcův závazek vrátit úřadu práce finanční prostředky nebo jejich poměrnou část poskytnutou na zřízení společensky účelných pracovních míst, v případě neobsazení výše uvedeného počtu pracovních míst do stanoveného termínu, nedodržení obsazenosti po stanovenou dobu nebo nevyčerpání poskytnutého příspěvku v plné výši. V čl. VII bodu 6 Dohody se zavázal úřad práce poskytnout žalobci potřebnou součinnost při vyhledávání vhodných zaměstnanců z řad uchazečů o zaměstnání evidovaných úřadem práce.

Pracovní místo bylo v době od 1. 4. do 30. 6. 2005 obsazeno uchazečem o zaměstnání M. S. Dopisem doručeným úřadu práce dne 26. 7. 2005 požádal žalobce o obsazení zřízeného pracovního místa uchazečem o zaměstnání I. B., doporučeným úřadem práce. Pracovní smlouva však uzavřena nebyla, místo zůstalo neobsazené, úřad práce na žádost nikterak nereagoval. Dopisem ze dne 19. 12. 2007 upozornil úřad práce žalobce na povinnost znovuobsazení pracovního místa. Žalobce na výzvu nereagoval a dohoda byla Úřadem práce dopisem ze dne 31. 1. 2008 ukončena. Žalobci byla doručena výzva ze dne 3. 3. 2008 k vrácení části dotace podle čl. 2 bodu 7 Dohody, a to ve výši 78 750 Kč ve lhůtě do 26. 3. 2008. Finanční úřad v Olomouci provedl u žalobce kontrolu podle § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, na jejímž základě vydal platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně a za držení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve výši 78 750 Kč. Za dobu zadržení těchto prostředků uložil žalobci zaplatit penále ve výši 0,1% denně.

V.

Při posouzení celé věci Nejvyšší správní soud vycházel předně z právního rámce, tvořeného především zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).

Zákon o zaměstnanosti v § 1 zdůrazňuje, že jeho předmětem je v souladu s právem Evropských společenství upravit zabezpečování státní politiky zaměstnanosti, jejímž cílem je dosažení plné zaměstnanosti a ochrana proti nezaměstnanosti.

Tomuto cíli odpovídá i státní politika zaměstnanosti v České republice, která v tom nejširším slova smyslu má vytvářet podmínky pro zabezpečování práva na zaměstnání. Státní politiku zaměstnanosti vytváří stát a podílejí se na ní další subjekty činné na trhu práce, zejména zaměstnavatelé a odborové organizace. Při provádění státní politiky zaměstnanosti spolupracuje stát s dalšími subjekty činnými na trhu práce, zejména s územními samosprávnými celky, profesními organizacemi, sdruženími osob se zdravotním postižením a organizacemi zaměstnavatelů. Státní správu v oblasti státní politiky zaměstnanosti v České republice pak vykonávají Ministerstvo práce a sociálních věcí a úřady práce. Ty jsou pak také plně odpovědné za naplnění cíle a poslání zmíněného zákona a to prostřednictvím instrumentů, kterými tyto instituce zákon vybavuje.

Jedním z nástrojů aktivní politiky zaměstnanosti je možnost zřizování společensky účelných pracovních míst. Jimi se dle § 113 zákona rozumí pracovní místa, která zaměstnavatel zřizuje nebo vyhrazuje na základě dohody s úřadem práce a obsazuje je uchazeči o zaměstnání, kterým nelze zajistit pracovní uplatnění jiným způsobem. Společensky účelným pracovním místem je i pracovní místo, které zřídil po dohodě s úřadem práce uchazeč o zaměstnání za účelem výkonu samostatné výdělečné činnosti. Na společensky účelná pracovní místa může úřad práce poskytnout příspěvek.

O poskytnutí příspěvku v rámci aktivní politiky zaměstnanosti uzavírá úřad práce se zaměstnavateli, s jinými právnickými a fyzickými osobami a dalšími subjekty podle zvláštních právních předpisů písemnou dohodu, jejíž povinný obsah normuje § 119 zákona o zaměstnanosti. Dohoda o poskytnutí příspěvku musí mj. např. obsahovat jasně definovaný účel poskytnutí příspěvku, podmínky, za kterých bude příspěvek poskytován, výši a termín poskytnutí příspěvku, způsob kontroly plnění sjednaných podmínek, závazek příjemce vrátit příspěvek nebo jeho poměrnou část, pokud mu jeho zaviněním byl příspěvek poskytnut neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, a lhůtu a podmínky vrácení příspěvku. Nedodržení podmínek poskytnutí příspěvku je porušením rozpočtové kázně.

Příslušné územní finanční orgány, spravující odvody za porušení rozpočtové kázně postupují podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla (v relevantním znění). Podle § 44a odst. 3 písm. a) posledně zmíněného zákona je fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h). Podle odst. 4 písm. c) zmíněného

ustanovení odvod za porušení rozpočtové kázně činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Z výše uvedeného plyne, že zde stojí vedle sebe příslušnými zákony stanovené oddělitelné povinnosti obou správních orgánů, jak úřadu práce, tak i finančních orgánů.

Úřad práce, vykonávající státní správu v oblasti státní politiky zaměstnanosti je mj. oprávněn poskytovat příspěvek na zřízení společensky účelného pracovního místa, je povinen rovněž poskytnout žalobci potřebnou součinnost při vyhledávání vhodných zaměstnanců z řad uchazečů o zaměstnání evidovaných úřadem práce a to tak, aby mohl žalobce splnit svůj smluvní závazek – zřízené pracovní místo obsadit či přeobsadit uchazečem o zaměstnání evidovaným a doporučeným úřadem práce.

Dohoda o zřízení společensky účelného pracovního místa pro uchazeče o zaměstnání evidované na úřadu práce je svým charakterem veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 159 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kterou se orgán veřejné správy v rámci své působnosti zavázal (za určitých podmínek) poskytnout žalobci finanční prostředky na předem stanovený účel a k naplnění cíle dohody mu poskytnout účinnou součinnost.

Vlastností veřejnoprávní smlouvy, která je uzavírána mezi správním orgánem vykonávajícím veřejnou správu na jedné straně a soukromou osobou na straně druhé, jíž jsou však zakládány povinnosti v oblasti veřejného práva (s možností dispozice s finančními prostředky z veřejného rozpočtu), musí být prioritně její jednoznačnost. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěry o nejasnosti dohody v čl. II, bodech 1, 2 a 7, vyslovenými podrobně krajským soudem na str. 5 a 6 rozsudku, na jehož pasáž soud rovněž odkazuje. Je nepřijatelné, aby spory či nejasnosti formulací veřejnoprávní smlouvy ve svých důsledcích ztížily pozici „slabší“ strany, tedy žalobce jako soukromé osoby.

Ostatně žalovaným v kasační stížnosti navržený výklad sporného ustanovení dohody (čl. II bod 1 o nutnosti zachovat a obsazovat pracovní místo po dobu 24 měsíců), podle něhož by *de facto* nebyl definován konec doby, po kterou je žalobce povinen zřízené místo zachovat, je rovněž nelogický. V nejzazším důsledku by takový výklad předmětného ustanovení mohl vést k situaci, kdy žalobce vynaloží na zřízení pracovního místa nemalé finanční prostředky a jen v důsledku nečinnosti a rezignace úřadu práce na své smluvní závazky (doporučovat zaměstnavateli ze svého registru uchazeče o zaměstnání) by zřízené pracovní místo zůstalo neobsazené a účel poskytnutého příspěvku by byl zcela zmařen. V méně dramatické situaci by úřad mohl liknavě doporučovat zaměstnavateli uchazeče o zaměstnání ze svého registru, ale právě pro liknavý přístup by tak podmínka zaměstnat doporučeného uchazeče o zaměstnání po dobu 24 měsíců mohla být naplněna třeba až po deseti letech (i později), zkrátka podle toho, jak by úřad byl ochoten zájemce o zaměstnání doporučovat k přeobsazení zbudovaného pracovního místa. Právě ona bezbřehost možné lhůty, po kterou by byl zaměstnavatel vázán k udržení a obsazení pracovního místa zdůrazňuje nerozumnost takového výkladu a je rozhodně v rozporu se základními zásadami dobré správy, na nichž musí být postupy veřejné správy zbudovány.

Úkolem žalovaného je výkon státní správy v oblasti finanční politiky státu (viz výše). V souzené věci bylo v pravomoci finančních orgánů kontrolovat, zdali se žalobce nedopustil porušení rozpočtové kázně a v případě takového zjištění rozhodnout o vrácení peněžních prostředků zpět do státního rozpočtu.

V daném případě měl tedy žalovaný (jakož i správní orgán prvního stupně) povinnost posoudit, zda nastaly skutečnosti, svědčící o porušení rozpočtové kázně žalobcem. Měl proto zvažovat, zda žalobce porušil ujednání obsažená v dohodě o poskytnutí příspěvku a zda byly naplněny podmínky žalobcova závazku vrátit příspěvek nebo jeho poměrnou část, pokud mu jeho zaviněním byl příspěvek poskytnut neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel. To vše proto, že jen takové nedodržení podmínek poskytnutí příspěvku je porušením rozpočtové kázně. Kategoricky je proto nutné odmítnout tvrzení žalovaného, že jeho úkolem již není posuzovat, zda úřad práce liknavým postupem participoval na neobsazení společensky účelného pracovního místa, nebo v některých případech dokonce způsobil nemožnost plnění podmínek dohody příjemcem příspěvku. Naopak, pokud by totiž žalovaný zjistil, že k neobsazení pracovních míst (za existence smluvního závazku obsazovat pracovní místa zaměstnanci doporučenými úřadu práce a evidovanými v jeho registru) došlo právě jen z důvodu neplnění závazku ze strany úřadu práce, nemohl by dospět k závěru o porušení rozpočtové kázně žalobcem. Žalovaný je proto povinen si v rámci předběžné otázky učinit úsudek o jasnosti a srozumitelnosti dohody o poskytnutí příspěvku ze státního rozpočtu na daný účel, poté posuzovat naplnění podmínek dohody a z výsledku tohoto úsudku dospět k závěru o porušení (či neporušení) rozpočtové kázně.

Správní řád obsahuje v § 4 odst. 1 a § 8, principy, dle nichž je veřejná správa službou veřejnosti, správní orgány jsou povinny koordinovat své postupy a spolupracovat v zájmu naplnění požadavků dobré správy. Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená ustanovení odrážejí principy dobré správy, které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty. Jak k tomu shodně uvádí právní doktrína, *„[o]ptimální a efektivní koordinace správních činností mezi správními orgány navzájem může být dobrou správou jen tehdy, pokud vede k posílení ochrany adresátů veřejné správy, jejich práv a oprávněných zájmů. Naopak dobrá správa ve vztahu k adresátům veřejné správy není myslitelná bez toho, že by správní orgány mezi sebou navzájem účinně kooperovaly...“* (Langášek, T. Principy dobré správy po přijetí nového správního řádu. Správní právo, č. 4 - 5, 2008, s. 245).

Jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvádí (viz např. rozsudek ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93). Ve svých důsledcích by proto bylo porušením ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky), pakliže by v praxi byl připuštěn postih právnických a fyzických osob za nedodržení určité zákonné povinnosti, které bylo přitom způsobeno

právě orgány veřejné moci (ať již jejich aktivní činností nebo naopak nečinností). V dané souvislosti neobstojí ani odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 Afs 58/2007 - 56, neboť ten se nezabýval nejasností dohody o poskytnutí příspěvku na zřízení společensky účelných pracovních míst a ani důsledky, které zásadní nejasnosti veřejnoprávní smlouvy mohou vyvolat.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalovaného nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Naopak žalobce byl ve věci zcela úspěšný, a tak mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 5760 Kč. Výše nákladů řízení byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v sepsání a podání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 9 odst. 3 písm. f) a dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky a za náhradu hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč, celkem 4800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 960 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je tedy povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč k rukám advokáta Mgr. Jiřího Zbořila do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu